

lige et meget omfattende Arbejde, og jeg vil snarere sige, at det naturlige Tidspunkt til at tage et saadant Spørgsmaal op til Overvejelse vilde være det, som jo paa forskellig Maade har været bragt frem, nemlig at der sker Samarbejde med de andre nordiske Lande paa en Kodifikation af større eller mindre Dele af Privatretten. Det er et Spørgsmaal, som for mit Vedkommende er blevet rejst ved en Henvendelse fra den svenske Justitsminister, og som jeg er gaaet ind paa i Princippet at arbejde med til, og i en saadan Forbindelse kunde jeg anse det for naturligt at tage et saadant Parti af den tinglige Ret med som et Brudstykke. Isoleret anser jeg det foreløbig — jeg er i øvrigt overrasket ved Spørgsmaalet — som meget vanskeligt at tage op til Behandling.

Hvad nu dette processuelle Lovforslag angaar, tilsigter det jo at skaffe Hjemmel for Mortifikationsdomme paa dette Omraade, det vil altsaa sige Domme, som tilintetgør den paastaaede Ret lige over for alle og enhver — det er jo Hovedsagen — og som Følge deraf med endelig Virkning kunne medføre, at Foliet i Panteregistret renses for disse mortificerede Servitutter, Grundbyrder eller hvad det nu kan være; at der nu i alt Fald paa mange Steder i Landet er Trang til at skaffe denne Hjemmel til Stede, er vistnok utvivlsomt. Maaden, hvorpaa det er udført i Lovforslaget, har jeg fundet ganske stemmende med vore øvrige Lovgivningsregler paa Mortifikationsomraadet. Jeg har derfor ikke set nogen Nødvendighed for at gøre Forandring i Forslaget, saaledes som det var stillet, og som jeg jo i øvrigt har forhandlet med Forslagsstillerne om.

Der er nu under Forhandlingerne her blevet fremdraget to Punkter af, som jeg tror, mere redaktionel Karakter. Hvad det først fremhævede Punkt i § 5 angaar, saa er Udtrykket „Berlingske Tidende samt, hvis Sagen skal foretages ved en Ret uden for Sjællands Stift, tillige i vedkommende Stiftstidende“, i Overensstemmelse med det, som har været brugt og plejer at bruges i lignende Tilfælde, og det tilsigter naturligvis aldeles ikke at præjudicere eller paa nogen Maade gribe ind i den Tvist, som for Øjeblikket skal være til Stede om Navnet „Aalborg Stiftstidende“. Jeg tror heller ikke, at man ved at beholde Redaktionen, som den er her, uforandret, i mindste Maade vil kunne lægge Vægt paa dette Lovforslag mere end paa alle de andre Love, som have Udtrykket paa lignende Vis. Men uagtet jeg altsaa mener, at Udtrykket er neutralt og upræjudicerende,

kan der naturligvis ikke være noget i Vejen for at rette det paa den Maade, som det ærede Medlem fremhævede, hvorved denne dets aldeles neutrale Karakter bliver endnu skarpere pointeret.

Det andet Punkt, som blev fremdraget af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Philipsen), angik Udtrykkene i § 4 i Slutningen. Jeg tror rigtignok ikke, at de kunne forstaas saaledes, som det ærede Medlem mente, nemlig at de skulle kunne medføre, at Bevillingen i det Tilfælde, hvor der dog er nogle, som særlig skulle indstævnes, skulde kunne udelukke nogle af disse. Det forekommer mig ganske klart, at det ikke kan forstaas saaledes, og ved, saaledes som det ærede Medlem henstillede, at udlette Ordene: „enten i det hele eller“ vilde man, forekommer det mig, komme til at savne en Bestemmelse for det Tilfælde, som er det normale, nemlig hvor Bevilling skal udstedes, fordi der slet ingen er, som ifølge de i § 3 givne Regler skal indstævnes særlig — det er jo det normale Tilfælde, § 4 tænker paa, at der ingen er, som ifølge § 3 kan indstævnes, hvorfor man altsaa maa hjælpe den paa-gældende med en i Mortifikationssager almindelig offentlig Indstævning. Det er det normale Tilfælde. Saa kommer det Tilfælde til, at nogle af de Personer, som skulle særlig indstævnes efter § 3, ikke kunne indstævnes, fordi de enten ere døde eller borte fra Landet, og hvor man altsaa vil fritage den, der anlægger Sagen, for at indstævne disse, som ere døde — det maa jo erindres, at Paataleretten ifølge Højesteretsdomme er i høj Grad personlig — eller fritage ham for det ulidelige Besvær, som det kunde være, naar de vedkommende vare i Udlandet og skulde indstævnes der. Det er det andet Tilfælde, og der siger Lovforslaget, som det forekommer mig, ganske tydeligt, at den offentlige Indstævning, hvortil Bevillingshaveren efter § 4 har Hjemmel, ikke skal fritage for at indstævne de Personer, som efter § 3 skulle have særlig Indstævning, og som ikke ere døde eller borte fra Landet. Det har i alt Fald været Meningen. Mig forekommer det ogsaa at være klart udtrykt og bedre udtrykt, end hvis man sletter de Ord, som det ærede Medlem fremhævede. Men for øvrigt er dette jo ogsaa et rent Redaktionsspørgsmaal, som altsaa ikke i øvrigt kan volde Lovforslaget Vanskeligheder, hvilket jeg i øvrigt i Overensstemmelse med de ærede Medlemmer, der have haft Ordet, paa det bedste skal anbefale Tinget til Vedtagelse.